

TULÁK TOULAVEJ ... - 1

Stáda, 29 duben 2015

Slunce se už pomalu sklání k obzoru, když se přede mnou na horizontu objeví káň. Tady v rovinatý krajíně severní Texasu je vidět už z dálky. Málem bych na něj zapomněl. Určitě to bude ten, co na něj upozorovaly poutače už před hodínami. První dokonce je v Novém Mexiku. A to bylo víc než sto mil odtud. Hlásaly "Spiritual Experience, You'll Never Forget", tedy "duchovní prožitek, který nikdy nezapomene" nebo tak něco.

Jsem od káňe pár mil, ale čím víc se k němu blížím, tím víc je zřetelný, že ty poutače v něm – bude fakt velicej. Nedokážu posoudit, jestli je opravdu největší, zvláště v západní hemisféře, jak se tam psalo – Amici dost přehánjí, ale je to klidně i možný, že je.

Když kolem něj konečně projíždím, napadlo mě, že by to mohla být zajímavá fotka – káň se zapozadí. I když je nevím předsně, kde budu dneska spát a pro takovej případ je vždycky dobrý mít dostatečnou rezervu na případný delší hledání spaní, tu chvíli bych tomu věnovat mohl. A tak hned na následujícím exitu 112 sjíždím s I-40 na provinční silnici uprostřed prerie. Kromě toho káňe, už zase v dálce, už široko daleko nevidím zhora nic. Silnice je úzká, bez tady vcelku obvyklého odstavného pruhu na krajnici, alespoň v jednom směru i u regionálních highways. Naštějí je liduprázdná, takže s chvilkovým zastavením u krajnice tady nebude problém. Pobíhám sem a tam a hledám nejlepší místo na fotku. Taková sláva to ale nebude, jak jsem čekal.

Na silnici se nedá otočit a tak musím popojet až ke káňovatce s odbočkou ke káňi, na kterou upozoruje káňovátka je jenom kousek odtud. K mému ekvapení sem nepřijíždím sám. Po je u – od káňe velicej truck. Dávám mu přednost, aby káňovatkou mohl projet zpátky k dálnici jako první, protože na silnici bychom se tedy vyhnuli jenom tak. To je velký ekvapení pro mě, co tu ten truck dělá. Myslel jsem, že na zajištění trucků nemají čas. Alespoň z kamiónáckého vyprávění Michala z Boise to tak vypadalo. Zřejmě nebyla zbytečná. Idi je sněde, asi Hispánc, ti tady jsou dost pobožní. Ale, stejně mě ekvapil, že si sem zajel podívat – a možná se pomodlit? Nevím, neznám zvyky místních věřících, nepatím k nim. Ten truck mě tu byl. Možná je ten káň zajímavější a než jiným, než, že je největší. A tak místo otáčky zpátky na otáčí směr ke káňi, když už tu jsem. Byl to zas jeden z mých momentálních nápadů, ty už mě dlouho vedou. Na parkovací plac u káňe přijíždím tak akorát na pár fotek, než se slunce definitivně schová za obzor.

Ani nevypínám motor, jen předvedu na P - jako parking, aby kára neodjela, protože za moment už zase pojedou na automatu vlastní jako ruční brzda. Jenom udělat v rychlosti ty dvě fotky, než bude na focení definitivně – Jenomže, ten ohromný káň tu není sám. Kolem něho do kruhu jsou rozestavena sousoří. A je tak v rychlosti obcházejím, poznávám v nich neomylně všechny nejdelší okamžiky Ježíšova Nazaretského před jeho ukáňováním.

Od Poslední večere, mytí si rukou Piláta Pontského, před celou káňovou cestu Ježíše, jeho přiblížení Pietu. Tedy, s tou večerou to trochu odflákl, asi jim do bronz nebo peníze na něj, protože pár jeho edníků viditelně schází, ale já přitom tenkrát nebyl, tak to vím jenom z doslechu, kolik jich bylo – no ale je to jenom symbolika, já to chápu, nejsem – Aby to bylo všechno i pro – komplet a tenhle objekt přitom maximálně monumentálně, udělali to k tomu ohromnému káňi je – dál – i menší vedle sebe na návrš, ve kterém káňdej musí poznat Golgotu s ukáňovaným Ježíšem; em up Ke káňám s ukáňovanými vede schodiště, které má dodat výjevu patřnou monumentálnost. Celkem z pokud to celý nebudeme považovat za jeden velké kýč, což by tedy někdo mohl, ale tady v pobožný Americe z pobož domorodců asi nikdo. Tohle je prostě dá za americké kultury – někdy pokrytecký pobožnosti a jejich s Trochu bokem stojí národní státní disk. Na ceduli píší, že jsou tam kanceláře, recepce, výstavní síň a divadlo. A restroom, samozřejmě, jsme přede v Americe. A obchod se suvenýry pro poutníky – no jasně, je to přitom poutní místo.

Ten obchod bude možná to nejlepší místo z celého poutního místa tady, jak znám Amiky :-)). A hlavní důvod existence tohoto poutního místa uprostřed placatý nicoty. Nakonec, už jsem to jednou viděl v Sedoně v Arizoně, v kostele Svatého káňe, mezi červenými skálami. Taky tam měli u svatostánku obchod pro poutníky s neuvěřitelnými věcmi. Majitel tohoto pozemku u dálnice – nechci mu káňdit, jen uvažuji – přitom konečně na to, jak udělat, aby tenhle, jinak bezcenný pozemek, začal konečně něco vydávat. Ale jeho úmysly mohl být i zcela duchovní, to nevyužiju – v současné Americe je totiž fakt možný to i to. Budova je postavena do podkopy, tak jenom nakouknu do vnitřní dvorany, protože tam slyším bublání vody. Celou ji zaplňuje fontána s Ježíšem. Tady se mu musí líbit, moc přikně mu to tady udělali, samá tekoucí voda, která mu to tady v tomhle horké přikně ochlazuje. Přijemný místo, dali si fakt záležet.

Jenom ho asi bude už bolet ruka, kterou kyne přichozím. Protože socha napadlo, že takhle bude pro poutníky

děstoje ... No a protože u jsem tady viděl fakt dost, otáím to rovnou ke káé, protože Áas rezervovanéj tomuh u jsem vyěerpal. Naposled se rozhlednu, pohledem se louím s tímhle neobvyklým svatostánkem uprostřed prázdné krajiny a najednou zahlédnu u jednoho protějšeho sousoí holku, který jsem si v té rychlosti prohlídky nějak nevěiml. Co je tedy divný, protože Jí si tedy nejde nevěimnout. Za celou dobu věch mých v sem jsem tady nic podobného neviděl a těko jeě; něky uvidím. I kdy jí vidím jen zezadu, její zjev a chování naprosto vymyká věmu běnymu.

Ty zvláětní šaty uěitý z rězně barevných cār prěsvitných látek, jak se vlní a vzdouvají ve věer vánkú, ta nádherná hěiva dlouhých tmavých vlasě (na takovýhle jsem ujetej), ty zvláětní ladné pohyby rukou, to vzneěné drěení těla. Je to prostě taková nádhera ji pozorovat! Jsem z ní úplně u vytrěení, naprosto konsternovanéj, jak by Āmekl pan Svitěek štajf), je to prostě síla, jak dneska Āíkají mladí.

Jeě; zaslechnu, jak v káé právě zase spustil pěidavný ventilátor na chlazení, aby v tom letním teplým tex podvěeru uchládl u víc neě pět minut na prázdno běěící motor a dál z ní nespouěím oěi a uě cvakám spouěí. Pěitahuje mě jako magnet. Je prostě jako ZJEVENÍ - jo, pěesně tak. Pěsobí tu tak nepatěně, ja Věbec nechápu, jak to, Āe jsem si ji nevěiml děiv. Kde se tu tak najednou vzala? Objekt mého zájmu zatím pěechází k dalěimu sousoí a vybírá si nejvhodějšeho místo pro statív s foěákem. Pak jde k sousoí, dotýká se Jeěíe rukama, něco si s ním povídá, dotýká se hlavou jeho hlavy, je to věchno tak zvláětní, ty její děvěnosti, ta intimita. ONA je zvláětní, její ladný elegantní kěhký z mezi mrtvou strohou hmotou kamene, betonu a kovu obzvláětně vyniká.

Momentálně jsme tu těě sami, tak udrěuju nezbytnou vzdálenost, aby si nevěimla, Āe ji sleduju. Obě maskuju, Āe fotím i něco jiného, neě ji. Tak mi dokonale zaujala, Āe u jsem do ní prakticky zamilovanéj. Jenom jeěpotěbuju takovou maliěkost š vědět, jak vypadá i zepěedu :-). Něě by na tom nějak záleěelo, láska je láska ale vědět, jak líbeznou tvě má má nastávající, neě budu pod pantoflem, bych pěece jenom chtěl. Jsem holt z Jenomě, s tím je potěě. Moěná si mě věimla, Āe ji fotím, poznala, Āe jsem si ji vybral za Āenu a tak si mě vyzkouěet, jak si s takovou banální situací dokáě poradit, neě se vyjáděí. Jestli nejsem trouba. Abych se neprozradil, nemohu ji sledovat nepěetrěitě a tak se mi nikdy nedaěí její tvě zachytit věas. A ONA nepostojí, evide dobrovolně ukázat nechce. Slunce uě na to nemělo nervy, jak to s náma dvěma nakonec dopadne a tak š radě; i spát. A ONA zatím jeě; vyfotila i Poslední věěě, zase se pomazlila s Jeěíšem, snad abychl Āřlil, nebo co a ladným krokem se odebrala na Golgotu, co jí místní tady nazývají Calvarie. Teě jsem to měl k ní jeě; dál a vypadalo to, Āe se mi bude uě jen vzdalovat. Navíc, jakmile doěla aě nahoru ke kěěěm, začala provozat zase ty děvěnosti s Jeěíem na kěěě, líbat a objímat mu nohy, coě bylo vidět i na tu dálku v zaěinajícím š na pozadí oraněového nebe. Tak jsem pochopil, Āe u této Āeny s postavou a zjevem bohyně bych byl evidentně v nejlepěím pěipadě vědycky aě na Āestném druhém místě, Āe na Jeěíe u ní nejspě; niko Uě se směuju ve svém srdci s faktem, Āe ONA mi není souzená, zdálky jí posílám poslední pozdrav, uě jsem dokonce udělal i pár krokě ke káé, ale viditelně si se mnou hraje.

Nevím, kde se vzal, najednou vedle ní stojí vysoký, podle drěení těla starý chlap, s podivnou Āepicí a jakoby to měl secvěený, na pozadí blednoucího nebe se mezi kěěěi rozehrává velmi zvláětní stěhra těch dvou, kěěě se přá seznamují. Je to zas tak zvláětní podívaná, Āe odjezd se opě odkládá na neurěito, aě si ventilátor chlazení Āěve jak chce. A zase cvakám, teě uě se nemusím nijak maskovat, kdyě dala pěednost jiněmu a je tak daleko.

Jenom, aby ty fotky v tom šeru aspoě trochu vyěily a nebyly rozmazané. Pěedstavení koněi, herci se rozcházejí, vypínám foěák a odjíěím v nastalém šeru hledat spaní na dneění noc. Na přerii to není tak snadný, kdyě jim tu chybí les. A zrovna tudy vede alej tornád, o který tu zvláětně v tomhle období není nikdy nouze … TOULAVEJpokraěování co nejděive